

שחיטה

שחיטה דרבנו

שוב נשפך דם על בית-המטבחים. בשעה שבע בערב, ביום הרביעי של השבוע שעבר, עמד בשוק של מחנה יהודה בירושלים אליהו מגזומוף (27), בנו של קצב, באיטליו של ישי נחמה, וסיפר לו על מה שאירע לפני-הצהריים בבית-המטבחים המקומי.

יצחק לוי, סאלח זאקי בפי אנשי השכר, גה, מאנשי הקואופרטיב של השוחטים ו- המובילים, נכנס לפתח לאיטליו, כשעיניו מבריקות. הוא פנה ישר אל אליהו: "למה אתה מוביל בעצמך את הבשר? למה אתה לא נתן לנו להוביל לך את הבשר לאיטליו?"

אליהו מגזומוף ניסה לענות לו בצורה פושרת: "שמע חביבי, אני עושה רק מה שהאבא שלי אומר לי לעשות. לך אליו ואם הוא יגיד לי אחרת, אני לא אוביל." יצחק לוי לא הלך לאביו של מגזומוף. במקום זה התקרב אל סן הקצבים, הרים את סכין הבשר הארוכה והחדה, הניף אותה על אליהו. הוא דקר פעם ועוד פעם לפני שהיה סיפק בידי העוברים והשבים לעצור בעדו. אליהו היה מוטל זב דם על הרצפה. לוי נשמת מידי אוזויו ונמלט. הפצוע הוכנס במהירות למונית, הובהל לבית-החולים.

"רצחו את אליהו!" כעבור שעה קלה דפק ילד קטן על דלת ביתו של הילל מגזומוף, אביו של אליהו, בשכונה מרוחקת בירושלים. הילד היה נכדו של מגזומוף הזקן: "הרגו את אליהו", צעק הילד הנירגש אל סבו, "דקרו אותו בסכין ולקחו אותו לבית-החולים!"

באותו רגע הרגשתי שהלב שלי נעמד, סיפר הילל מגזומוף מאוחר יותר, "אחרי מה שקרה בבית-המטבחים בחיפה, ידעתי שיכולים לעשות לנו כל דבר בגיונגל הזה של בית-המטבחים הירושלמי."

אך הזקן הבוכרי הצליח להתאושש ול- הגיע איכשהו אל בית עורך-דינו, גבריאל ראובינוף. שם התברר לו שבנו לא נירצח אלא נפצע קשה ונמצא בבית-החולים. או החל האב את השלב הנוסף במלחמתו ב- מונופול של שוחטי ופושטי העור היריר שלמייס, מלחמה פרטית, הנימשכת כבר למעלה משנתיים.

הזקן התעקש. הילל מגזומוף הוא אדם קשה. לכן יסכימו כל האנשים שבאו עמו במגז. ביחוד הוא קשה כשהדבר נוגע לתשלום כספים, אותם הוא נתבע לשלם, לדעתו, שלא בצדק.

כאשר חזרו שני בניו של מגזומוף מן הצבא, ניכנסו שניהם לעבוד באיטליו של אביהם. אז החליט הילל מגזומוף שהוא אינו צריך יותר לשלם את הסכומים ה- ענקיים, אותם דורשים ממנו השוחטים ו- פושטי העור בבית-המטבחים.

הוא התבסס על שתי טענות: לדבריו היה בומנו בעצמו אחד מהשוחטים בבית- המטבחים והעובדה שעבר זמן רב מאז, לא ביטלה את החוקה שלו. טענתו השניה היתה נגד גובה הסכומים אותם נטלו ממנו סוחרי בית-המטבחים ועובדיו.

מה הם הסכומים אותם דורשים העוב- דים?

הסכום הרשמי שנגבה מהקצבים הוא תשע לירות עבור שחיטת פרה. סכום רשמי אחר נגיבה מהסוחרים המביאים את הפרות לבית-המטבחים ומוכרים אותן לקצבים: הם נתבעים לשלם 33 לירות לגולגולת. סכום זה גובים מן הסוחרים בצורה ישירה, או בצורה עקיפה - מ- הקצבים. רוח נוסף נעלם מכל פרה עוד בבית-המטבחים, בצורת חלקים שונים ש- אינם נמצאים עליה יותר לאחר ניקויה. מחיר חלקים אלה, ביחד עם החלקים ה- נעלמים בדרך מבית-המטבחים אל האיטליו, מגיע לסכום של כ-20 לירות. בסך-הכל, טען מגזומוף, עולה לו שחיטה בכיתה- מטבחים העירוני סכום המתקרב לשבעים לירות.

הוא קיבל סכין. מגזומוף החליט ש- הוא לא ילם. הדבר עלה לו במחיר בשרו הפצוע, כתוצאה מהתנפלות שוחטים ופושטי עור, שעה שניסה לשחוט מחוץ לעיר, ברעננה.

לשם השתאח: מחיר השחיטה במקום כמו רעננה, כולל כל העבודה ומבלי שיחטר אפילו קילוגרם בשר אחד, הוא תשע לירות בלבד.

כאן התברר לפתע, שלא רק לפושטי- העור יש מונופול על עסקי הבשר. השחי- טה היא גם מונופול של הרבנים. כאחד הספרים העתיקים מצאו הרבנים הלכה, לפיה אסור להביא בשר לירושלים מחוצה לה. התוצאה: איום על מגזומוף שיטריפו את אטליו אם לא ישחוט בירושלים. הסיבה האמיתית: הרבנות מקבל חלק לא קטן מדמי השחיטה.

מגזומוף חזר לשחוט בירושלים, אך כבר בבואו פרץ סיכסוך חדש. משרד המסחר והתעשייה הורה להוביל את הבשר הקפוא - במחיר של 6 אגורות. הקילוגרם. מובילי הבשר רצו 10 אגורות. מגזומוף החליט להוביל בעצמו. הוא שלח את בנו להביא את הבשר. המובילים לא נתנו לו לגשת לאזוני השקילה. אליהו קרא למשטרה. בחסותה הצליח להוציא את הבשר, כשקריאת אחד המובילים הוועמים הוטחה לעברו: "אם לא תפסיק להוביל לבוך, נהרוג אותך! תקבל כדור!"

השוטר, שעמד ושמע, לא הגיב. הוא לא לקח את הדברים ברצינות. כעבור עשר שעות קיבל אליהו מגזומוף סכין.

פרשת בריאור!

מאזני הצדק התונדרו

משפט יצחק בריאור היה משפט בוק. ביום הראשון בו נפתחו בתי-המשפט, אחרי

קצב מגזומוף (בפורים) השוחט לא שחט

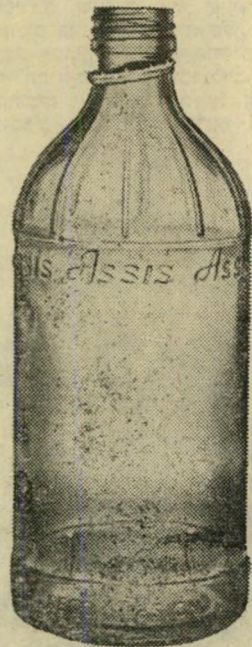
פגרת הקיץ, הובא פרסליט מחזו תל-אביב המושעה לפני השופט המחזוי אליעזר מלחי. הוקראו שני טעיפי-האשמה, לפיהם קיבל תוספת אקדמאית והשיג רישום בפנקס עורכי-הדין בטענות שחא. הוא ענה: "אני מודה", וכזה הסתיים, למעשה המשפט. נותרו הצעדים הפורמליים: מתן פסק-דין וגזר-דין. פסק השופט מלחי: אשם. על גזר-הדין היה צריך לחשוב ולהתעמק. כפי שקבע לאחר מכן: "בכל חיי שנות עבודתי כשופט לא קרה לי כי כפות מאונר הצדק, העומדות מול עיני, תתנוודנה ותת- מודדנה מצד אל צד כה חזק, כמו במיקרה הנזכר."

התעודה השרופה. מדוע הודה בר-אור באשמה? קבע מלחי, הודיע בשל תר-בותו ההומאנית העמוקה: "אין לי ספק כי בהודאה זו לא היה משום צער טאקטי גרידא, אלא שהיא יצאה מן הלב והייתה הכרה, הודאה וחרטה בכל עמקות... ה- נאשם חש רגש של הקלה, מאחר ובכך הוא פלט מקרבו סוף-סוף את המועקה אשר ליחתה אותו במשך 14 שנה."

היתה זו חזירה פסיכולוגית אל תוך תוכה של טראגדיה אנושית. אולם גוסף לה היו גם נימוקים משפטיים ומעשיים. הראשון, והחשוב בהם, היה עדי-התביעה מס' 1. לא היה זה אחר מאשר נשיא בית-המשפט העליון בכבודו ובעצמו, יצחק אולשן. הוא לא הוזמן להעיד; הוא עצמו עמד על כך בתוקף. אילו הופיע, היה סוגע קשות בסיכוייו של בריאור.

כי השופט העליון של ישראל כעס מאד על בריאור. הוא חש את עצמו מרומה ונעלב אישית. זאת ידעו רבים, עוד בשל-בים הראשונים של ניהול החקירה נגד בר-אור. השאלה היתה: מדוע הוא רוגז? מה

44.6

המיץ הממותק שהפך עסים למושא

מיצים ממותקים:

תפוזים, לימון, מנדריות, אשכוליות, פטל, פטל-לימון (חמוץ-מתוק), דובדבנים.

כי עסים זה עסים

בבוקר, אחה"צ ובערב

עברית, אנגלית, צרפתית, גרמנית

כתות מיוחדות למבוגרים ולתלמידי בתי-סודיים ותיכונים

- * הכנה ל- Cambridge Proficiency & Lower Certificate.
- * קורס-טונדציה מסחרית ב- אנגלית.
- * ספרות, איטלקית, רו- סית, פורטוגזית, ערבית.

ת"א, נחלת-בינימין 2, טל. 56347 • פתח-תקוה, מוניטיפורי 4

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 226785, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • ופוס משה שהם בע"מ ת.א. סין 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.